

Aj, hora, hora, zelená hora,
[: a z tej horečky kdosi mě volá. :]

Sem sama doma, žádného není,
poď k nám, synečku, mé potěšení.

Já k vám nepůjdu, eště skoro je,
nebudeš, děvče, nebudeš moje.

Aj, volá, volá galanka moja:
Poď k nám, synečku, sem sama doma.

Žádného není, svítí měsíček,
poď k nám, synečku, zpívá slaviček.

Nebudeš moje, a ani nesmíš,
darmo si, děvče, darmo si myslíš.

203. TVRDÝ

435.

Ze Žalkovic, p. Barták

Aj, ho - ry, ho - ry, jak ste o - šu - mě - ly, dyž na vás ro - si - čka pa - da - la! Aj, zká - za - la mně
mo - ja né - mi - lej - ší, aj, že by se rá - da vdá - va - la. Ka - ma - rá - de, bra - tře,
ga - la - ne - čka pla - če. A já ju přec nechcu, a já ju přec nechcu, ať si pla - če jak chce.

Aj, hory, hory, jak ste ošuměly,
dyž na vás rosička padala!
Aj, zkázala mně moja němilejší,
aj, že by se ráda vdávala.
»Kamaráde, bratře,
galanečka plače.«
[: A já ju přec nechcu, :]
ať si plače jak chce.

Aj, lóko, lóko, jak ses zeleňala,
dyž tebe voděnka polila!
Aj, zkázala mně moja němilejší,
že by se mnó ráda mluvila.
»Kamaráde, bratře,
galanečka plače.«
A já přece nedbám,
ať si plače jak chce.

Aj, řeko, řeko, jak ses rozvodnila,
dyž do tebe sytno přšelo!
Aj, zkázalo mně moje milé děvče,
aj, že by už rádo umřelo.
»Kamaráde, bratře,
běž navštívť děvče.«
A já ju přec nechcu,
ať si umře kdy chce.

204. ZA DENNICE NAROZENÁ

436.

Z Buděcka u Konice

Aj, Nanyňko má mi - lá, jak jseš ty hezký dě - vče, mu - selas se na - ro - dit, na - ro - dit, spíš než denni - ce vy - šla.

Aj, Nanyňko má milá,
jak jseš ty hezký děvče!*)
Muselas se narodit, narodit,
spíš než dennice vyšla.

Já sem se narodila,
dennice vycházela,
už mě moja maměnka
na rukách kolíbala.

*) *Tuším má býti dívča, aby se rýmovalo se slovem vyšla; jistě píseň ta odjinud do Konice se dostala.*

205. NEDOZÁRMUTEK

437.

Ze Žalkovic, p. B.

Aj, středo, stře - do, jak seš dló - há, že mně můj sy - ne - ček, že mně můj sy - ne - ček vy - po - ví - dá.

Aj, středo, středo, jak seš dlóhá,
[: že mně můj syneček :] vypovídá.
Aj, vypovídá, vypověděl,

a už včera večír s jinó seděl.
A s jinó seděl, už se smáli,
by moje srdečko zarmótili.

Aj, zarmótili, šak nehrubě,
šak zas do neděle jiné bude.